

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН КЪМ МОРЕТО

Превод от руски: Петър Велчев, 2008

chitanka.info

КЪМ МОРЕТО^[0]

*Сбогом, стихийо непокорна!
За сетен път пред мен шумиш,
и се люлееш неуморна,
и с горда красота блестиш.*

*Подобно вопъл пред разлъка
с приятел скъп в печален час,
за сетен път и зов, и мъка
във твоя грохот чувам аз.*

*Предел жадуван! Колко пъти,
терзан от скръб и самота,
аз бродех мрачен по брега ти,
увлечен в дързостна мечта!^[1]*

*О, как обичах твоя близък,
от бездната изтръгнат глас,
и твоя тих, вечерен час,
и своенравния ти плисък!*

*Рибарски платноход смирен,
люлян от волята ти тъмна,
вълните пори устремен —
но ти се разигра, ти гръмна,
и в миг цял флот е потопен.*

*Да можех с тебе да остана,
далеч от този скучен бряг, —*

възпял бих твойта шир мечтана,
посред талази, гръм и пяна
поел в лиричния си бяг.

Зовеше ти... аз бях отчаян,
всуге пред теб пламтях в захлас:
от страст по-силна бях омаян —
и на брега останах аз. ^[2]

Защо да жаля? Днес не зная
къде ли бих се устремил?
Един-единствен всред безкрая
душата ми би поразил.

Една скала, скъп гроб на слава,
и спят зад хладния ѝ склон
следи от памет величава —
там гаснеше Наполеон.

Той там умря с криле сломени.
След него, като щорм в нощта,
изви и отлетя друг гений,
друг властелин на мисълта. ^[3]

Оплакан бе от свободата
и завеща своя венец.
Шуми, гърми до небесата, —
море, той беше твой певец.

В лика му твоят лик блестеше
и твоят дух неповторим —
и като тебе мрачен беше,
дълбок, могъщ, неукротим.

И опустя светът за мене...
Къде ме носите, води?
Навсякъде човекът стене,

*и бдят над него просветени,
или жесток тиранин бди.*^[4]

*Сбогом, море! Ще се вълнувам
от твойто дивно тържество,
и дълго, дълго ще те чувам
под залезното зарево.*

*В леса, в безмълвните пустини,
аз твоя дух ще отнеса,
скалите, заливите сини,
и блясъка ти, и гласа...*

1824

---

[0] Стихотворението е започнато в Одеса през юли и завършено през октомври 1824 г. в Михайловское. Някои автобиографични моменти се нуждаят от коментар. ↑

[1] Става дума за намерението на Пушкин да избяга по море от Русия, за да се спаси от преследванията на царското правителство. В тази тайна са посветени някои от одеските му приятели, но впоследствие планът е изоставен. ↑

[2] По това време поетът е лудо влюбен в графиня Елисавета Воронцова и това е още една причина да не избяга от Русия. Възможно е също така да го е възпирала старата му любов с Амалия Ризнич. ↑

[3] Има се предвид Джордж Байрон, умрял на 19 април 1824 г. ↑

[4] Най-важна за разбирането на философско-политическите възгледи на Пушкин е XIII строфа. За да предпазят поета от цензурни неприятности, редакторите на алманаха „Мнемозина“ публикуват само първия стих на тази строфа, а останалите са заменили с редици от точки. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.